

Payızla qışın qarşılaşması...

İndi təbiətin bar-bərəkət fəslı olan payızdır. Necə deyərlər, əkdıyımızi, becərdıyımızi, yəni barı-bərəkəti toplayıb qışın qapısına gəldıyımızi məqamdır. Saylı günlərdən sonra qış qapısını açacaq üzümüzə. Elə ona görə də payızla qışın bir-biri ilə dartaşması, bir-biri ilə anlaşması, necə deyərlər, dil tapmaq istəyi indı özünü daha çox bürüzə verir. Payız onu əvəz edəcək qışa canında olan odu, qış isə ona qarı, çovğunu, şaxtanı ərməğan edir.

Bu son dərəcə qərıbə, həm də təzadı "paylaşma" adamda qərıbə nostalji duyğular yaradır. Ömrün payızı ilə qışını düşünürsən. Ağılından, içindən bir bahar sevdası şüa kimi süzüb keçir. Elə o sevdanın xatırınə özünü, necə deyərlər payızın, qışın acığına bir də toparlayırsan. İstəyirsən tökülən yarpaqların və onun üzərinə iz salacaq quşbaşı qarın oyatdığı mənzerəni özün üçün rəsmə çevirəsən, yazıya köçürəsən və sonra da o rəsmın, o yazının həmsöhbəti olasan.

Bax, belə bir məqamda saçlarına artıq əməlli-başlı qar yağmış bir qələm dostum gəlib durur gözümün qarşısında. Onun bəyaz saçlarının ifadə etdiyi və mənim ruhuma hopan həmin o nostalji sonda şeirə çevrilir. Özü də qələm dostumun şeirinə. Həmin qələm dostum, yeni, şair Balayar Sadiq sanki mənim üçün pıçıldayır:

**Adından islanıb
bu payız yağışı**

**Bir yarpaq ümid yoxdu
yarasını sarıyım
bu ürəyın...**

**Əllərim uzaqlarda qalıb,
Sənsizliyin
Kölgə saldığı yerlərdə...**

**Payızı sərmışəm yollara
bəlkə insafın üşüdü
bir payız...**

**Ovcumu tutmuşam
ürəyimin altına,
sən damcılayırsan...**

Bu misraların yaratdığı obrazı özüm üçün bir həyat modelinə bənzədirəm. Çünki bu yağışın islatdığı payız köhnə damın uçmuş divarına söykənmiş və xatirələri ilə baş-başa qalmış sevdalı adamın durumunu ifadə edir mənim üçün. Elə bilərəm ki, yağışda islanan payız sanki bu adamın sevdasının üstünə çilənən göz yaşıdır. O göz yaşü ümid ifadə etmir, ümid iştartısı yaratmır. Sadəcə yaranı sarıyır.

Amma bir gerçəklik də var ki, ürək yarısını saramaq yox, olsa-olsa onu sevgi ilə yaşatmaq mümkündür. Ömrünə gün, ay, il, bir sözlə zaman əlavə etmək real görünür. Çünki o yaranın dərinliyi bir sağalmazlıq haqqı qazanırdı. Belə olan halda uzaqlara qədər boylansan da ordan nə əllərini, nə izlərini geri götürmək gücü heç kimdə yoxdu. Ona görə ki, onun yolunu sənsizlik kəsib və o sənsizliyin kölgəsi də o qədər qalındır ki, onun altında qalan ağrının, həsrətin və göz yaşının göyerməsi də yalnız möcüzə ola bilər.

Təəssüf ki, bu gün kimisə, hansısa möcüzə ilə təəccübləndirmək mümkün deyil. Bitib təəccüblənmələrin, möcüzələrin zamanı. Amma mənim qənaətimi qələm dostum bir az cilalayır, bir az ütüləyir və deyir ki, sərmışəm yollara bu payızı. Və ona görə

sərmışəm ki, sənın insafını isitsin. Yeni oyatsın və biləsən ki, ürəyimdən ovcuma sən damcılayırsan. .. sənın məhəbbətin damcılayıır. Gördünüzümü, Balayar Sadiqın bir damla payızı özündə nələri ehtiva edib? Barışdınızımı bu bir damla payızla? Əgər barışdınızın, onda açın qapını, açın pəncərəni, açın nəfəslıyı.

Bax, bu içərisində olduğum duyğuların mənim əlimdən tutub yönəlttiyi istiqamət elə açılan qapılara, pəncərələrə tərəfdi. Bilədiyimə və inamıma görə, üzlərə açılan qapılar təkəcə arzu deyil, həm də ümid verən . yaşam həvəsi gətirən bir reallığın təsdiqidi. Bunu poetik şəkildə oxucuya çatdırmağın özü isə artıq söz xiridarı olmaq deməkdir. Elə sözünün və qələminin mükəmməl bilicisi, saydıranı və sevdireni olan Balayar Sadiq də "Qapını aç" deyəndə zənnimcə, mənim bir az öncə vurğuladığım məqamı oxucuya şeir dilində deyir:

**Son ümidin göz yaşını,
Sən silirsən, ya mən silim?!
Dərdlərinə boyum çatmır,
Bir az əyil, vətən, silim...**

**Kim yalanı balınc-balınc,
Başının altına atıb?!
Aç qolundan, bu saatın,
Qələbə əqrəbi yatıb.**

**Demədiyim söz kimisən,
İçimi yandırır ahın.
Kimin gözünə sərmışəm? -
Yaman nəm çəkib sabahın.**

**Gözləri şəhid köynəklim,
Bir güzgüyəm göz yaşına.
Götür, bir azca duz çevir,
"Lələtəpə"nin başına.**

**Kimin cibində gizlənib,
Şəhidlərin qısa günü?!
Bayraq elə hər anını,
Gözlərimdən gəl, as o günü!**

**Uzaqların çal-çağırılı,
Yaxınların ac-yalavac.
Həqiqət döyür qapını,
Qorxma, vətən, qapını aç!!!**

Mən bu şeirdəki bütün istək və arzuları, şair təqdimatını dünənın, yeni şeirin doğulduğu zamanın bucağı altında oxudum və həqiqətən həmin zamanın çılpaqlığını ovcumun içi kimi gördüm. Bu şeir oxuculara 2020-ci ildə təqdim olunub. Ona görə də nə böyük qələbəmizdən, nə zəfərimizdən, nə bugünkü reallığımızdan orda iştartılar yoxdur.

Bu da o deməkdir ki, müəllif məhz qələbənin , bugünkü gerçəkliyin həsrətini çəkib. Onun üçün təlaşlanıb. Ürəyinə, ruhuna da o qələbə, onun gətirəcəyi yeni dünya hökm edib və bir söz adamı, bir şair olaraq arzusunu vətəndə görmək istəyini deməkdən, yazmaqdan çəkinməyir.

Hətta həmin zaman üçün Lələtəpəni bir ovuc duz kimi vətənin başına fırlamağa, bununla da daha böyük qələbələrə iddialı və israrlı olubdur. Şükürlər ki, şeirin sonunda şair fəhmi özünün təsdiqini artıq reallıq kimi vurğulayıb, Qeyd edib ki, həqiqət qapını döyür:

- Biz sənınləyik, biz sənınik Vətən!

Bax, mənim qələm dostumun bu uzaqgörən, hadisələri qabaqlayan yanaşması bir öncə görmədi. Demək istədiyim odur ki, Balayar Sadiq qapını aç deyəndə qələbəyə çağırış edib. Yurda dönüşə çağırış edib və nəhayət, bütövləşən Azərbaycan üçün çağırış edibdi.

Bəli, hər qələm adamının özünəməxsus dünyası olduğu kimi, bütöv dünyaya, bütöv ətrafa özünəməxsus da yanaşması, baxışı var. Bu mənada Balayar Sadiqın yağışdan islanan payızı özü də qapısı qələbəyə açılan Vətənin bir cizgisidi!.. Bu cizgini isə sözə çevirən, yenə vurğulayıram, şair Balayar Sadiqdi. Sözün, qələmin yorulmasın, şair!

Əbülfət Mədətoğlu

